Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υπεστήριγμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησία . . . . δρ. 8.—	Ἔτησία . . φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος . » » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15.ᾳ Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος | *Ἐν Ἀθήναις, 30 Δεκεμβρίου 1917* | *Ἔτος 40ὸν.—Ἀριθ. 5*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἡ φῶκιες ἔπεφταν στὴ θάλασσα μόλις τοὺς ἔβλεπαν ἀπὸ μακριά.

— Τὰ ζῶα αὐτά, παρατήρησε ὁ δημοσιογράφος, δὲν θὰ βλέπουν ἀνθρώπους γιὰ πρώτη φορά. Τοὺς φοβοῦνται, ἄρα τοὺς γνωρίζουν!

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἔφθασαν στὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ, ποὺ τελείωνε σὲ μυτερὸ ἀκρωτῆρι, κι' ἐξακολούθησαν τὴ δυτικὴ ἀκρογιαλιά, σχηματισμένη ἐπίσης ἀπὸ ἄμμους καὶ βραχάκια. Λίγο πάρα μέσα ὅμως, ἦταν ἕνα δάσος πυκνό.

Πουθενὰ ἴχνος κατοικίας, πουθενὰ πατημασιὰ ἀνθρώπου, 'ς ὅλη αὐτὴ τὴν περίμετρο τοῦ νησιοῦ, ποὺ τὴν ἔκαμαν σὲ τέσσερες μόνον ὧρες.

Πολὺ παράξενο! Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πιστέψουν, ὅτι ἡ νῆσος Θαεὼρ ἦταν ἀκατοίκητη;

Γιατί ὄχι; Ἐπιτέλους, τὸ μήνυμα ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔφερε ἡ πλέουσα φιάλη, μποροῦσε νἆταν πολὺ παλιὸ κι' ὁ ναυαγός, ποὺ ζητοῦσε βοήθεια, μπορεῖ νὰ γύρισε ἐν τῷ μεταξὺ στὴν πατρίδα του ἢ καὶ νὰ πέθανε ἐκεῖ στὴν ἄξενη ἐρημιά.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερτ ἔφαγαν βιαστικὰ στὸν «Καλότυχο», γιὰ νἀρχίσουν πάλι καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἔρευνά τους ὡς τὸ βράδυ.

Τἀπόγευμα, στὶς πέντε, περπατοῦσαν κι' οἱ τρεῖς μέσα στὸ δάσος. Πολυάριθμα ζῶα ἔφευγαν μπροστά τους, πρὸ πάντων γίδες καὶ χοῖροι ποὺ ἀνῆκαν, καθὼς ἐφαίνετο ἀμέσως, στὸ εὐρωπαϊκὸ εἶδος. Κάποιο φαλαινοθηρικὸ βέβαια θἀπεβίβασε στὸ νησὶ μερικὰ τέτοια ζῶα, ποὺ πολλαπλασιάσθηκαν γρήγορα. Κι' ὁ Χάρμπερτ σκέφθηκε νὰ πάρῃ ἕνα-δυὸ ζευγάρια, γιὰ νὰ τὰ ἐγκαταστήσῃ στὴ στάνη τῆς Λίγκολν.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι κάποια ἐποχή, ἄνθρωποι εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὸ νησάκι Θαεὼρ. Κι' αὐτὸ φάνηκε ἀκόμη πιὸ βέβαιο, ὅταν μέσα στὸ δάσος παρουσιάσθηκαν δρομάκια χαραγμένα, δένδρα κομμένα μὲ τὸ τσεκοῦρι, καὶ ἐν γένει ἴχνη ἀνθρωπίνης ἐργασίας. Αὐτὰ ὅμως ὅλα θὰ ἔγειναν πρὸ καιροῦ, γιατὶ τὰ κομμένα δένδρα ἦταν σάπια, γιατὶ ἡ τσεκουριές, ἐπάνω 'ς τοὺς κορμοὺς, ἦταν πιὰ σκεπασμένες μὲ βρύα, καὶ γιατὶ στὰ μονοπάτια ἐκεῖνα, ἀπάτητα πρὸ πολλοῦ, τὸ χόρτο εἶχε θεριέψῃ καὶ σὲ πολλὰ μέρη μὲ δυσκολία διέκρινε κανεὶς πῶς ἐκεῖ, μιὰ φορά, ἦταν δρόμος χαραγμένος.

— Ὅμως, παρατήρησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὄχι μόνο πῶς βγῆκαν ἄνθρωποι 'ς αὐτὸ τὸ νησάκι, ἀλλὰ καὶ πῶς τὸ κατοίκησαν πολὺν καιρό. Τώρα, τί ἄνθρωποι νὰ ἦταν; Πόσοι νὰ ἦταν; Καὶ πόσοι νὰ μένουν ἀπ' αὐτούς;

— Τὸ χαρτὶ ποὺ λάβαμε, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, δὲν κάνει λόγο παρὰ γιὰ ἕνα μόνο ναυαγό.

— Ἔ, ἂν βρίσκεται ἀκόμα στὸ νησί, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ, εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ τὸν ξετρυπώσουμε!

Ἡ ἔρευνα ἐξακολούθησε. Ὁ ναύτης κι' οἱ σύντροφοί του ἐπῆραν, φυσικά, τὸν χαραγμένο ἐκεῖνο δρόμο, ποὺ ἔκοβε τὸ νησάκι διαγωνίως, ὅπως καὶ τὸ ποταμάκι ποὺ διευθύνετο στὴ θάλασσα.

Ὄχι μόνο ζῶα εὐρωπαϊκῆς καταγωγῆς, ὄχι μόνον ἴχνη ἀνθρωπίνης ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ δείγματα ἀπὸ τὸ φυτικὸ βασίλειο μαρτυροῦσαν ὅτι ἄνθρωποι εἶχαν ἔλθῃ 'ς αὐτὸ τὸ νησί. Σὲ πολλά, παραδείγματος χάρι, ἀδένδρα μέρη τοῦ δάσους, ἦταν φανερὸ πῶς ἡ γῆ, πρὸ πολλοῦ καιροῦ, εἶχε καλ-

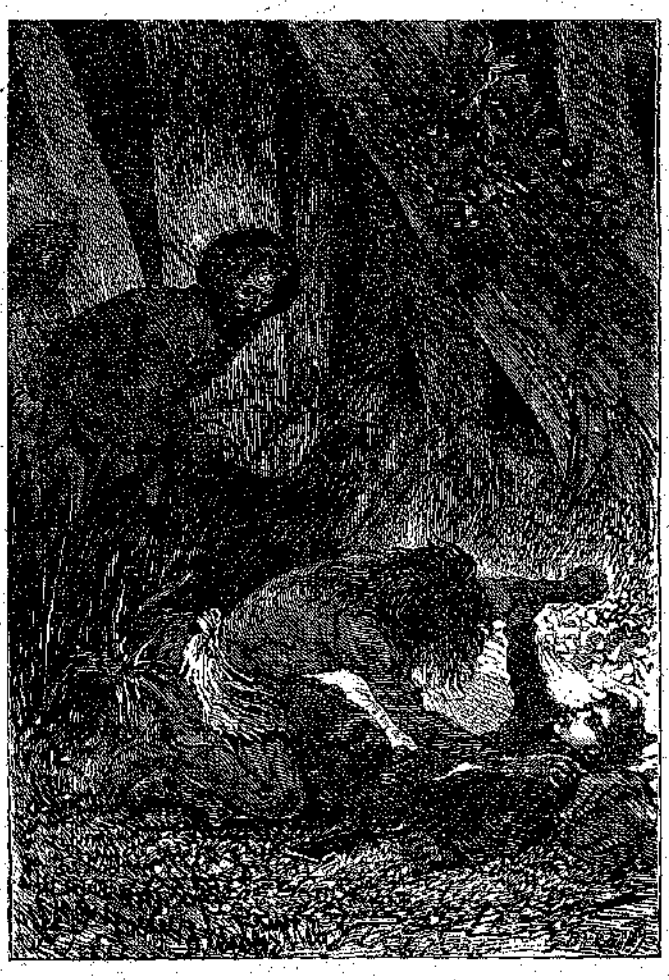

«Εἶδαν τὸν Χάρμπερτ πεσμένο κάτω κι' ἀπὸ πάνω του...»

λιεργηθῇ καὶ φυτευθῇ μὲ ὅσπρια καὶ λαχανικά.

Ἡ χαρὰ τοῦ Χάρμπερτ ἦταν μεγάλη, ὅταν ἐγνώρισε πατάτες, ραδίκια ἥμερα, καρότα, μάπες, μπρόκολα, γογγύλια. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ πάρῃ σπέρους, γιὰ νὰ πλουτισθῇ, ἡ καλλίτερα νὰ ἱδρυθῇ, ὁ λαχανόκηπος τῆς ἀποικίας!

—Φαντασθῆτε χαρὲς ποῦ θὰ κάμῃ κι' ὁ Ναὸ! ἔλεγε ὁ Πέγκροφ. Φαγιὰ ποῦ θὰ μᾶς μαγειρεύῃ μὲ πατάτες καὶ μὲ καρότα! Ἂς εἶνε, καὶ τὸ ναυαγὸ νὰ μὴ βροῦμε, τὸ ταξεῖδί μας δὲν πάει χαμένο. Δόξα σοι ὁ Θεός!

—Βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ· ἀπὸ τὰ χάλια ὅμως ποῦ ἔχει αὐτὸς ὁ λαχανόκηπος, μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε, ὅτι τὸ νησάκι ἔπαυσε νὰ κατοικῆται πρὸ καιροῦ.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Χάρμπερτ· κι' ἕνας μόνος κάτοικος ἂν ὑπῆρχε, δὲν θὰ παραμελοῦσε μιὰ τέτοια πολύτιμη καλλιέργεια.

—Ὥστε λοιπὸν ὁ ναυαγός μας θὰ ἔφυγε! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τίποτ' ἄλλο.

—Καὶ πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τὸ χαρτὶ ποῦ μᾶς ἔφερε ἡ θάλασσα, ἦταν παλιό;

—Ἔτσι φαίνεται.

—Κι' ὅτι ἡ μποτίλλια ἐκείνη δὲν ἔφτασε στὸ νησί μας παρ' ἀφοῦ ταξείδεψε χρόνια ἴσως ὁλόκληρα στὸν ὠκεανό;

—Γιατὶ ὄχι; ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Τώρα ὅμως νυκτώνει, ἐπρόσθεσε, καὶ θάταν καλὸ νὰ διακόψουμε τὴν ἔρευνα.

—Ναί, ἂς γυρίσουμε στὸ καΐκι, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, κι' αὔριο ξαναρχίζουμε.

Ἦταν πραγματικῶς τὸ φρονιμώτερο. Ἀλλὰ ἐνῷ ἑτοιμάζουνταν νὰ γυρίσουν, ὁ Χάρμπερτ ἄξαφνα δείχνει ἕνα πρᾶγμα ἀγνώριστο, μέσα στὰ δένδρα, καὶ φωνάζει:

—Ἕνα σπίτι!...

Ὥρμησαν ἀμέσως κι' οἱ τρεῖς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Καὶ πραγματικῶς βρῆκαν ἕνα σπιτάκι, μιὰ κατοικία, καμωμένη ἀπὸ σανίδια, ντυμένα μὲ χοντρό, πισσωμένο πανί.

Ἡ πόρτα, μισόκλειστη, σπρώχθηκε ἀπὸ τὸν Πέγκροφ, ποῦ μπῆκε μέσα μὲ βία.

Ἡ κατοικία ἦταν ἀδειανή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Τί βρῆκαν στὸ σπιτάκι. — Κάτι γράμματα. — Ἐξακολούθησις τῶν ἐρευνῶν. — Φυτὰ καὶ ζῶα. — Ὁ Χάρμπερτ σὲ μεγάλο κίνδυνο. — Στὸ πλοῖο. — Ἀναχώρησις. — Κακοκαιρία. — Χαμένοι στὴ θάλασσα. — Ἕνα σωτήριο φῶς.

Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἔμειναν ἄφωνοι μέσα στὸ βραδυνὸ σκοτάδι.

Ὁ Πέγκροφ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ δυνατή, Κανένας δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε.

Κατόπι κτύπησε τὰ τσακμάκια του κι' ἄναψε μιὰ ἴσκα. Ἡ λάμψις αὐτὴ ἐφώτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ μικρὴ κάμαρα, ἐντελῶς ἔρημη. Στὸ βάθος ἦταν ἕνα τζάκι, ποῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σταχτη, εἶχε ἀκόμη μερικὰ ξύλα καὶ ξερόκλαδα. Ὁ Πέγκροφ ἔριξε κεῖ-μέσα τὴν ἀναμμένη ἴσκα, τὰ ξερόκλαδα ἔπιασαν κι' ἔγεινε φῶς ἀρκετό.

Εἶδαν τότε ἕνα κρεββάτι ξέστρωτο, ἀκατάστατο, ποῦ τὰ σκεπάσματά του, ὑγρὰ καὶ κιτρινισμένα, μαρτυροῦσαν ὅτι δὲν χρησιμοποιήθηκαν πρὸ καιροῦ· σὲ μιὰ γωνια τοῦ τζακιοῦ, δυὸ μπρίκια σκουριασμένα κι' ἕνα τέντζερη ἀναποδογυρισμένο· ἕνα ἐρμάρι μὲ μερικὰ ναυτικὰ φορέματα, μισολυωμένα· καὶ ἕνα τραπέζι, ἑφτὰ πιάτα μετάλλινο καὶ μιὰ Ἁγία Γραφὴ κιτρινοφυλλιασμένη ἀπὸ τὴν ὑγρασία· σὲ μιὰ γωνιά, μερικὰ ἐργαλεῖα, ἕνα φτυάρι, μιὰ ἀξίνα, δυὸ κυνηγετικὰ τουφέκια, τὸ ἕνα σπασμένο· σὲ μιὰ σαγιδένια ἑταζέρα, ἕνα βαρελάκι μπαρούτι, ἕνα βαρελάκι μολύβι καὶ κάμποσα κουτιὰ καψούλια· ὅλ' αὐτὰ σκεπασμένα ἀπὸ πυκνὰ στρώματα σκόνης, ποῦ ἀπὸ πολλὰ ἴσως χρόνια εἶχε μαζευθῆ.

—Δὲν εἶνε κανένας! εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

—Ψυχή! ἀπεκρίθηκε ὁ ναύτης.

—Ἡ κάμαρα αὐτὴ εἶνε ἀκατοίκητη ἀπὸ καιρό, εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

—Ἀπὸ πάρα πολὺν καιρό! ἐπρόσθεσε ὁ δημοσιογράφος.

—Κύριε Σπίλεττ, εἶπε τότε ὁ Πέγκροφ, ἀντὶ νὰ γυρίσωμε στὸ πλοῖο, μοῦ φαίνεται καλλίτερο νὰ περάσωμε τὴ νύκτα μας ἐδῶ μέσα.

—Καλὰ λέτε, ἀποκρίθηκε ὁ δημοσιογράφος· κι' ἂν τύχῃ καὶ γυρίσῃ ὁ νοικοκύρης, δὲν θὰ τοῦ κακοφανῇ, πιστεύω, ποῦ θὰ βρῇ τὸ σπίτι του σιασμένο.

—Ἔννοια σας καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ! ἔκαμε ὁ Πέγκροφ κουνῶντας τὸ κεφάλι.

—Λὲς νἀφυγε ἀπὸ τὸ νησί; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

—Ἂν ἔφευγε, θἄπαιρνε τὰ ὅπλα του καὶ τὰ πράγματά του, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Ξέρετε τί σημασία δίνουν οἱ ναυαγοὶ στὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ ναυαγίου τους! Τὰ θεωροῦν ἱερά, κειμήλια, κι' ἐννοοῦν νὰ τὰ διατηρήσουν μὲ κάθε θυσία. Ἄ, ὄχι! ὄχι! ἔχω τὴν πεποίθησι, ὅτι ὁ ναυαγὸς δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησί. Πῶς νἀφυγε; Μὲ βάρκα καμωμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο; Θὰ τἄπαιρνε κι' αὐτά. Μὲ πλοῖο περαστικὸ ἤ μὲ πλοῖο ποῦ ἦλθ' ἐπίτηδες νὰ τὸν πάρῃ; Θὰ τἄπαιρνε ἄκόμη καλλίτερα. Ὄχι, σᾶς λέγω, δὲν ἔφυγε! Βρίσκεται ἀκόμη ἐδῶ.

—Ζωντανός; ρώτησε ὁ Χάμπερτ.

—Εἴτε ζωντανός, εἴτε πεθαμένος. Ἂν πέθανε ὅμως, στοχάζομαι πῶς δὲν θὰ θάφτηκε μονάχος του. Καὶ θὰ βροῦμε τουλάχιστο τὰ λείψανά του.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ διανυκτερεύσουν 'ς ἐκεῖνο τὸ ἔρημο σπιτάκι, ποῦ μιὰ προμήθεια ξύλων, ξεχασμένων σὲ μιαν ἄκρη, θα τοὺς ἐπέτρεπε νὰ τὸ ζεστάνουν ἀρκετά. Ἔκλεισαν τὴν πόρτα, κάθισαν 'ς ἕνα γκο κ' ἔμειναν ἐκεῖ, ὁμιλοῦντες τώρα ὀλίγο ἀλλὰ σκεπτόμενοι πολύ... Ἡ ψυχολογική τους κατάστασι ἦταν τέτοια, ὥστε μποροῦσαν νὰ ὑποθέτουν, καὶ νὰ περιμένουν ἀκόμη, τὸ καθ' ἑ. Γι' αὐτό, θἄλεγες, ἐπρόσεχαν 'ς ὅλους τοὺς κρότους ποῦ ἔφθαναν ἀπέξω. Ἐφαντάζοντο ἴσως ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θἄνοιγε ἡ πόρτα κ' ἕνας ἄνθρωπος θἄμπαινε μέσα. Αὐτό, μ' ὅλη τὴν ἐγκατάλειψι ποῦ μαρτυροῦσε ἡ κατοικία, δὲν θὰ τοὺς ἔκανε καμμιὰ ἔκπληξι· δὲν θὰ τοὺς ἐφαίνετο καθόλου παράξενο. Κ' εἶχαν ἕτοιμα τὰ χέρια τους, γιὰ νὰ σφίξουν τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ ναυαγοῦ, τοῦ ἄγνωστου φίλου, ποῦ σὰν φίλοι τὸν ἐπερίμεναν...

Ἀλλὰ τοὺς κρότους ποῦ ἄκουγαν κάπου κάπου, θὰ τοὺς ἔκαναν βέβαια τὰ ζῶα τοῦ δάσους ἤ ὁ ἄνεμος. Ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε καθόλου κ' ἔτσι περνοῦσαν οἱ ὧρες.

Πόσο μακρυὰ φάνηκε, στὸ ναύτη καὶ στοὺς συντρόφους του, ἐκείνη ἡ νύκτα! Μόνον ὁ Χάρμπερ κοιμήθηκε μιὰ-δυὸ ὧρες, γιατὶ στὴν ἡλικία του ὁ ὕπνος εἶνε ἀνάγκη. Δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα, κι' οἱ τρεῖς, νὰ ξημερώσῃ γιὰ νἀρχίσουν πάλι τὴν ἔρευνα. Θὰ ἔψαχναν τὸ νησάκι καντοῦ. Γιατὶ τὰ συμπεράσματά τοῦ Πέγκροφ τοὺς ἐφαίνοντο πολὺ λογικὰ κι' ἦταν σχεδὸν βέβαιοι, ὅτι ὁ κάτοικος τοῦ παρατημένου ἐκείνου σπιτιοῦ εἶχε πεθάνῃ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βροῦν τὸ λείψανό του, γιὰ νὰ τὸ θάψουν τοὐλάχιστο χριστιανικά.

Τέλος ξημέρωσε. Ὁ Πέγκροφ κι' οἱ σύντροφοί του ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὴν κατοικία.

Ἦταν πραγματικῶς σὲ ὡραία θέσι, στὴ ρίζα ἑνὸς μικροῦ λόφου, προστατευμένη ἀπὸ πέντ' ἕξη μεγαλοπρεπῆ κομμιόδενδρα. Μπροστά της, μέσα στὰ δένδρα τοῦ δάσους, εἶχε ἀνοιχθῆ μὲ τὸ τσεκοῦρι μιὰ μεγάλη πλατεῖα, ἀπ' ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπῃ ὡς τὴ θάλασσα. Ἕνα μικρὸ λειβάδι, μὲ ξύλινο φράκτη, χαλασμένον τώρα, ἄρχιζε ἀπὸ κεῖ κ' ἔφθανε στὴν ἀκρογιαλιά, κοντὰ στὸ μέρος ποῦ ἐχύνετο τὸ ποταμάκι.

Ἡ κατοικία ἦταν καμωμένη, καθὼς εἴπαμε, ἀπὸ σανίδια, ἀλλὰ τὰ σανίδια αὐτὰ προήρχοντο βεβαιότατα ἀπὸ τὸ κατάστρωμα ἢ ἀπὸ τὰ πλευρὰ κάποιου πλοίου. Ἦταν λοιπὸν φανερό, ὅτι κάποτε κάποιο πλοῖο ἐναυάγησε στὸ νησί, ὅτι ἕνας τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸ πλήρωμα σώθηκε κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μὲ τὰ λείψανα τοῦ πλοίου καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα ποῦ εἶχε, κατασκεύασε ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι.

Αὐτὸ φάνηκε ἀκόμη καλλίτερα, ὅταν ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, τριγυρίζων ἀπέξω τὴν κατοικία, εἶδε σὲ μιὰ σανίδα της αὐτὰ τὰ γράμματα, μισοσβυμένα:

BP . . TAN . A

Ἐπληρίασε ἀμέσως κι' ὁ Πέγκροφ, ποῦ μόλις τὰ διάβασε, εἶπε:

—Βρεττανία! Εἶνε ἕνα ὄνομα κοινότατο στὰ πλοῖα. Δὲν θὰ μποροῦσα ὅμως νὰ πῶ, ἂν αὐτὴ ἡ «Βρεττανία» ἦταν ἐγγλέζικη ἤ ἀμερικάνικη.

—Ἀδιάφορο, Πέγκροφ!

—Ναί, μᾶς εἶνε ἀδιάφορο. Ἂν ζῇ ἀκόμη ὁ ναυαγός της, ἐμεῖς θὰ τὸν σώσουμε, 'ς ὅποια χώρα κι' ἂν ἀνήκῃ! Ἀλλά, πρὶν ἀρχίσουμε τὴν ἔρευνα, ἂς γυρίσουμε πρῶτα στὸν «Καλότυχο».

Ὁ Πέγκροφ ἀνησυχοῦσε, φαίνεται, γιὰ τὸ καΐκι του. Ἂν, μ' ὅλ' αὐτά, τὸ νησάκι ἦταν κατοικημένο κι' ἂν τοῦ τῶπαιρνε κανείς;...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1918

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ὑγεία κι' εὐτυχία ὁ καινούργιος χρόνος. Τὸ λέμε κάθε Πρωτοχρονιά, ἂς τὸ ποῦμε καὶ τώρα, ἂν κι' εἶνε τόσο δύσκολο νὰ διατηρηθῇ ὑγεία μὲ τόσες στερήσεις, νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία μὲ τόσες ἀγωνίες, στὴ μανία ἑνὸς οἰκουμενικοῦ πολέμου, τοῦ πιὸ φοβεροῦ ἀπ' ὅσους ἐγνώρισε ὁ κόσμος!.. Μὰ χρειάζεται ἀληθινὸ θαῦμα Θεοῦ γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ εὐχή μας! Μήπως δὲν ζοῦμε τώρα σὰν ἀπὸ θαῦμα; Μήπως καὶ τὰ λίγα ἀκόμη τρόφιμα ποῦ κατορθώνουμε νὰ βρίσκουμε, δὲν μᾶς φαίνεται πῶς μᾶς τὰ στέλνει, ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὴ εὔνοια, ὁ ἴδιος ὁ Θεός; Νά, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἶδα στὸ δρομο μιὰ γυναικούλα, ποῦ κρατοῦσε ἕνα κεφαλάκι· ἀρνίσιο καὶ πέντ' ἕξη ποδαράκια. Δὲν χρειάστηκε νὰ τὴ ρωτήσω ποῦ τὰ οἰκονόμησε, γιατὶ τὴν ἄκουσα σὲ λίγο νὰ λέῃ δυνατὰ 'ς ἕναν ἄνθρωπο, κάποιο δικό της, ποῦ τὴ σταμάτησε:

— Μὴν τὰ ρωτᾶς! Θαῦμα Θεοῦ!

Ἄλλη φορά, παραμονὴ Χριστουγέννων, ἡ ἴδια γυναικούλα θὰ κουβαλοῦσε στὸ σπιτάκι της χίλια πράγματα, χωρὶς νὰ τὸ θεωρήσῃ θαῦμα κ' ἴσως χωρὶς νὰ θυμηθῇ τὸν Θεό, παρὰ μόνο τὸ πρωὶ στὴν Ἐκκλησιὰ ἢ τὸ μεσημέρι στὸ φτωχὸ τραπέζι, πλούσιο τὴ χρονιάτικη μέρα, γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα σταυρὸ καὶ νὰ πῇ ἕνα «Δόξα σοι ὁ Θεός!» κι' αὐτὰ σχεδὸν τυπικά... Ἔτσι εἶνε! Μόνο στὶς δυστυχίες καὶ στοὺς κινδύνους ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀδυναμία του, τὴ μηδαμινότητά του, καὶ θυμᾶται πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴ βοήθεια, τὴ θαυματουργὴ ἐπέμβασι τῆς Θείας Δυνάμεως, ποῦ στὴν εὐτυχία του τὴν ξεχνᾷ σὰν περιττή, γιατὶ ἡ εὐτυχία τοῦ γεννᾷ περηφάνεια κι' αὐτοπεποίθησι ἐγωϊστική...

Ἄλλη φορά, σὰ σήμερα, λέγαμε «καὶ τοῦ χρόνου, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς!» χωρὶς νὰ πολυσυλλογιζόμαστε καὶ τί λέμε, γιατὶ νομίζαμε πῶς κάθ' εὐτυχία ἦταν στὸ χέρι μας. Τώρα τὸ λέμε μὲ σκέψι, μὲ δισταγμό, μὲ τρόμο, μὲ φόβο Θεοῦ, γιατὶ βλέπομε πῶς δὲν εἶνε στὸ χέρι μας πιά... Κ' εἶνε ἡ τετάρτη αὐτὴ Πρωτοχρονιὰ ποῦ τὴ γιορτάζουμε μὲ τὴ μυστικὴ ἀγωνία: Τί μᾶς φέρνει ὁ καινούργιος χρόνος; Πῶς θὰ περάσῃ κι' αὐτός; Θὰ μεγαλώσουν ἡ δυστυχίες μας ἢ θὰ πάψουν; Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ Τρεκυμία, ἢ θὰ ἔλθῃ ἐπιτέλους ἡ τρισπόθητη Γαλήνη;

Ἔ, φέτος, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη πολεμικὴ Πρωτοχρονιά, μποροῦμε νὰ τὸ ἐλπίζουμε. Ὁ ἴδιος ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, σὲ λόγο ποῦ ἔβγαλε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, εἶπε μὲ πεποίθησι πῶς τὸ 1918 θὰ ἰδῇ τὸ τέρμα τοῦ πολέμου. Μποροῦμε λοιπὸν νἄχουμε καὶ 'μεῖς τὴν πεποίθησι καὶ νὰ θεωροῦμε τὸν χρόνο ποῦ μπαίνει ὡς τὸν τελευταῖο τῆς δοκιμασίας. Λίγους μῆνες ἀκόμη κ' ἔπειτα Εἰρήνη. Ἡ ζωή, ἡ εὐτυχισμένη ζωή, ξαναγυρίζει. Ἡ μεγάλη ἡμερομηνία, ἡ κοσμοϊστορική, ἀπὸ τὴν ὁποία θἀρχίσῃ ἡ καινούργια ἐποχὴ τῆς πολιτισμένης Ἀνθρωπότητος, θὰ εἶνε μέσα στὸ ἔτος 1918. Ἐπιτέλους, καὶ τὴν πεποίθησι, τὴν βεβαιότητα ἂν δὲν εἶνε φρόνιμο νἄχουμε, μποροῦμε ὅμως νἄχουμε τὴν ἐλπίδα.

Συλλογίζομαι τώρα πόσα πράγματα θὰ χρειασθῇ νὰ διορθωθοῦν, κἀποκαταστα θοῦν, νὰ ξαναμποῦν στὴ σειρά, νἀνάδημιουργηθοῦν, ὅταν θὰ σωπάσουν τὰ κανόνια καὶ θἀρχίσῃ ἡ ζωὴ τῆς ἡσυχίας, τῆς εἰρηνικῆς ἐργασίας! Ὁλόκληρες πόλεις θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ξαναχτισθοῦν. Αὐτὸ μόνο νὰ φαντασθῇ κάνείς, φθάνει. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μονάχα τὰ ὑλικὰ πράγματα, εἶνε καὶ τὰ ἠθικά. Κ' ἴσως ἡ ζημιὲς ποῦ ἔχουν πάθῃ αὐτὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο, εἶνε ἀκόμη μεγαλήτερες καὶ θἀπατήσουν ἀκόμη περισσότερες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐπανορθωθοῦν. Τέσσερα χρόνια πολέμου ἔκαμαν νὰ μείνουν πίσω ὅλες σχεδὸν ἡ πνευματικὲς ἐργασίες, ἐπιστημονικές, φιλολογικές, καλλιτεχνικές, εὐπαιδευτικές. Κ' ἐδῶ ἀκόμα, στὸν τόπο μας, ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶδε τὶς δυστυχίες ἄλλων τόπων, ἡ ἐκπαίδευσις παραμελήθηκε πολύ. Καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι θἀναγνωρίζετε πῶς τὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια δὲν ἐμάθατε ὅσα θὰ μαθαίνατε σὲ τέσσερα χρόνια ἡσυχίας καὶ γαλήνης. Ἄτακτα τὰ μαθήματα καὶ συχνὲς ἡ ἡμέρες ποῦ τὰ Σχολεῖα ἦταν κλειστά. Δὲν σᾶς ἔβαζαν νὰ μελετᾶτε ὅσο ἔπρεπε, γιατὶ οὔτε καὶ τρώγατε ὅσο ἔπρεπε. Τελευταῖα ἔλειπε καὶ τὸ φῶς, ὁ λύχνος τῆς μελέτης.

Ἦταν βέβαια ἀτύχημα νὰ σᾶς βρῇ ὁ μακροχρονιὸς αὐτὸς πόλεμος μέσ' στὴν ἡλικία τῆς σωματικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς σας ἀναπτύξεως. Ἡ κακὴ διαιτα—μιλῶ βέβαια γιὰ τοὺς περισσοτέρους,—σᾶς ἀδυνάτισε τὸ σῶμα. Ἡ ἀταξία τοῦ σχολείου δὲν σᾶς δυνάμωσε, δὲν σᾶς ἐπλούτισε ὅσο ἔπρεπε τὸ νοῦ. Κι' αὐτὰ τὰ δύο θὰ ἔχετε σεῖς νὰ ἐπανορθώσετε μὲ τὴν Εἰρήνη. Τὸ πρῶτο δὲν εἶνε τόσο δύσκολο. Παιδιὰ εἶσθε. Ἄμα φᾶτε καλὰ λίγους μῆνες, θὰ συνέλθετε. Δὲν θὰ χρειασθῇ, παρὰ κάποια προσοχὴ στὴ διαιτά σας. Τὸ δεύτερο ὅμως εἶνε δυσκολώτερο. Θὰ χρειασθῇ μεγαλήτερος κόπος, ἐντονώτερη καὶ πολυπλοκώτερη προσπάθεια, γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ χάσματα τοῦ νοῦ μὲ τὶς γνώσεις ἐκεῖνες, ποῦ ἔπρεπε, ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὶς ἀποκτήσετε στὴν ἐντέλεια αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια. Ἀλλὰ τὸ δύσκολο δὲν εἶνε ἀδύνατο. Οἱ διδάσκαλοί σας θὰ σᾶς ὁδηγήσουν καλὰ καὶ σεῖς θὰ ἔχετε βέβαια ὅλη τὴ διάθεσι νἀκολουθήσετε τὶς ὁδηγίες τους. Ἂς μὴν ἀνησυχοῦμε λοιπὸν περισσότερο. Ἂς εὐχηθοῦμε μόνο νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ κοινὴ ἐλπίδα καὶ νὰ μᾶς φέρῃ ὁ καινούργιος χρόνος, σὰν ἄλλο περιστέρι τοῦ Νῶε, τὸ ποθητὸ κλαδὶ τῆς Ἑλλάδας!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Στὸ ποταμάκι, ποὺ γλυστρᾷ
τὰ ὀργώματα ν' ἄφησῃ,
γιὰ νὰ χυθῇ 'ς τὴ ρεμματιά,
κάποιον χειμῶνα, μιὰ φορά,
μιὰ πέτρα ἔχω κυλήσει
βαρειά, κρεμάσπρη καὶ πλατειά.

Σκυφτὴ ἡ γριοῦλα, ποὺ βαστᾷ
τὰ ξύλα τὰ κομμένα,
θὰ τὴν διαβαίνῃ, γνωστική,
καὶ τοῦ τσοσάνη τὰ σγουρά
τὰ πρόβατα ἕνα-ἕνα
σὰν θὰ γυρνοῦνε ἀπ' τὴ βοσκή...

Θὰ 'ναι ἀσπρηγλάστρα τῶν ἀφρῶν,
ποὺ ἀπ' τῶν νερῶν τὸ πλάγι
τοὺς ξεφυλλίζει αὔρα βαθειά,
πεζοῦλι τοῦ χελιδονιοῦ,
τοῦ βαθρακοῦ σεράγι
καὶ 'προσκεφάλι 'στὴν ξωθιά.

Ἄ, ἡ πέτρα ἐκείνη, ποὺ ἔσυρα
μ' ἀγνὴ καρδιὰ στὸ ρέμα,
κι' ὄχι ἀπὸ πεῖσμα παιδικό,
μοῦ μένει ἡ πιὸ γλυκειὰ χαρά:
δὲν εἶναι αὐτὴ οὔτε ψέμμα,
μήτε ὄνειρο διαβατικό.

Ὅλα περνοῦν, σὰν τὸ νερό,
κι' ἐγὼ σὰν μιὰ σκιά του·
μονάχα ἡ πέτρα θὰ σταθῇ
μιὰ ἀνάμνησι ἀπ' τὸν ἄγνωστο,
ποὺ, μὲ ὅλα τὰ ὄνειρά του,
θἄχῃ κι' αὐτὸς λησμονηθῇ...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο'NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (*Συνέχεια*)

Ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας δὲν ἐδίστασαν οὔτε στιγμή. Φωνάζοντες μ' ὅλη τους τὴ δύναμι, γιὰ νὰ τρομάξουν τὰ θηρία, ἔπεσαν κι' αὐτοὶ ἀπάνω τους μὲ τὰ ἀρειδατικά τους μπαστούνια.

Μοίρασαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κάμποσες γερὲς μπαστουνιές. Κι' ἡ ἀνέλπιστη αὐτὴ βοήθεια ἔφερε γρήγορα ἀποτέλεσμα. Γιὰ μιὰ στιγμή, οἱ λύκοι ὑποχώρησαν, ἕτοιμοι νὰ φύγουν. Οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀνακωχή, γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν κι' αὐτοὶ ἀπάνω 'ς ἕνα βράχο. Καλὰ ποῦ πρόφθασαν, γιατὶ οἱ λύκοι, μετὰ τὸν στιγμιαῖο πανικό, ξαναγύρισαν ἀγριώτεροι. Ἀλλὰ ἡ μάχη τώρα δὲν ἦταν πιὰ τόσο ἄνιση. Τὰ παιδιὰ εἶχαν γίνη τρία κι' ἡ θέσι τους ἦταν καλή. Οἱ λύκοι δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ φθάνουν παρὰ μὲ τεράστια πηδήματα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαναν νάναιδοῦν κι' αὐτοὶ στοὺς γλυστεροὺς βράχους, τοὺς ἀπωθοῦσαν τὰ σιδηρόφρακτα μπάστουνια, ποῦ τὰ τρία παιδιὰ τὰ στριφογύριζαν μὲ δύναμι καὶ δεξιότητα.

Μπάμ! Μπάμ!...

Δυὸ τουφεκιὲς ἀκούστηκαν, δυὸ λύκοι ἔπεσαν κτυπημένοι θανάσιμα.

Ἕνας ἄνθρωπος χύθηκε μέσ' 'στὸ κοπάδι καὶ μὲ τὸ κοντάκι τοῦ τουφεκιοῦ του ἔσπασε τὸ κρανίο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀγριώτερους λύκους, ἐνῷ τὸ μεγαλόσωμο σκυλί του ἄρπαζεν ἕναν ἄλλο ἀπὸ τὸ λαιμό. Οἱ ἄλλοι λύκοι, ὅσοι δὲν ἦταν πληγωμένοι, τώθαλαν τότε στὰ πόδια. Ὅπου φύγῃ-φύγῃ! Ὅσο γιὰ τοὺς πληγωμένους ἀπὸ τὰ παιδιά, ὁ κυνηγὸς κι' ὁ σκύλος του δὲν ἄργησαν νὰ τοὺς ἀποτελειώσουν.

Οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ δὲν ἤξεραν μὲ τί λόγια νὰ εὐχαριστήσουν τὸν σωτῆρά τους. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τοὺς διέκοψε καὶ τοὺς εἶπε:

— Τώρα φύγετε γρήγορα! Αὐτοὶ οἱ λύκοι θάχουν καὶ συντρόφους. Μπορεῖ νὰ γυρίσουν περισσότεροι καὶ τότε δὲν θὰ σᾶς ἔσωζε κανένας!

Ὁ κυνηγός, μὲ γαργὸ βῆμα, πῆρε τὸ γυρεστὸ μονοπάτι. Τὰ παιδιά, λαχανιασμένα ἀκόμη ἀπὸ τὴ μάχη, τὸν ἀκολούθησαν μὲ κάποιον πόνο.

Μολονότι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος μιλοῦσε ταγγλικὰ σὰν Ἄγγλος, ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας δὲν ἐφαντάσθηκαν, ὅτι μποροῦσε νὰ ἦταν συμπατριώτης τους, γιατὶ μὲ τὴν μεγαλείτερη ἄνεσι φοροῦσε τὴν βαρειὰ φορεσιὰ τῶν βουννήσιων. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μελαχροινὸ σὰν τῶν Ἱσπανῶν καὶ τὰ μαλλιά του ἄφθονα, κατάμαυρα καὶ σγουρά. Ἂν καὶ μέτριος τὸ ἀνάστημα, καὶ λεπτός, τὰ κτυπήματα ποῦ εἶχε καταφέρει, κι' ἐν γένει τὰ κινήματά του, μαρτυροῦσαν σωματικὴ δύναμι κι' εὐλυγισία ἐξαιρετική. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε μεγαλείτερη ἐντύπωσι στὰ παιδιά, ἦταν ἡ ψυχραιμία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ μποροῦσε νὰ δείχνεται τοσο ἤρεμος ὕστερ' ἀπὸ τόσο δεινὸν ἀγῶνα.

Σὲ λίγο θὰ ἔβγαιναν στὸ μεγάλο δρόμο. Ὁ ξένος ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς νεαροὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς εἶπε:

— Πηγαίνετε στὴν Ἀργελή; Κάμετε δεξιὰ κ' ἐξακολουθῆστε ὅλο ἴσια. Δὲν ὑπάρχει πιὰ κίνδυνος. Ἐγὼ πρέπει νὰ φθάσω στὸ Κωτερὲ τὸ γρηγορώτερο. Χαίρετε!

«Ἕνας λύκος! ἕνας λύκος!»

Κι' ὁ βουνήσιος μὲ τὸ σκύλο του χάθηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους.

Ὅταν ἔστρεψαν τὰ κεφάλια, γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ἀκόμη μιὰ φορά, οἱ δυὸ νεαροὶ Ἄγγλοι ἐτρόμαξαν, βλέποντες τὸ παιδί, ποῦ εἶχαν σώσῃ πρὸ ὀλίγου, πεσμένο κάτω, λιπόθυμο.

—Τί ἔπαθε αὐτός; ἐφώναξε ὁ Δάγκλας· τὸν εἶχαν δαγκάσῃ οἱ λύκοι;

—Ἔπεσε ἀπὸ τὴν πεῖνα, μοῦ φαίνεται, εἶπε ὁ Δόναλδ, σκυμμένος ἀπάνω στὸ λιπόθυμο χωριατόπουλο. Δὲν τὸ βλέπεις ποῦ εἶνε κετσὶ καὶ κόκκαλο; Πρέκει νὰ κάμωμε τρόπο νὰ τὸ μεταφέρωμε στὸν Πιερρεφίττη. Πρὸ μεσημβρίας ὑπάρχει τραῖνο γιὰ τὴν Ἀργελή. Μπορεῖ νὰ τὸ προφθάσουμε. Θὰ τὰ καταφέρουμε ὅμως, οἱ δυό μας, νὰ κουβαλήσωμε ὡς ἐκεῖ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί;

—Ἂς δοκιμάσουμε! ἔκαμε ὁ Δάγκλας, γεμᾶτος προθυμία.

Ἑτοιμάσθηκαν νὰ φορτωθοῦν τὸ παιδί. Δὲν ἦτάν βέβαια πολὺ εὔκολο. Ἡ καλὴ τύχη ὅμως ἔδωσε στὸ πρόβλημα μιὰ λύσι καλλίτερη. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκε κρότος τροχῶν καὶ σὲ λίγο φάνηκε ἕνα κάρρο, ποῦ τ' ὡδηγοῦσε ἕνας χωρικός.

Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος βοήθητε τὸν Δάγκλας καὶ τὸν Δόναλδ νὰναιδάσουν στὸ κάρρο του τὸ χωριατόπουλο, λιπόθυμο ἀκόμη. Ἔπειτα ἀνέβηκαν κι' αὐτοί.

—Λὲς νὰ προφθάσουμε, μπάρμπα, τὸ τραῖνο τῆς Ἀργελῆς; ρώτησαν τὸν καρροῦλόγο.

—Ἠτυχᾶστε, τοὺς ἀποκρίθηκε αὐτός· θὰ φθάσουμε μὲ τὴν ὥρα. Τὸ κακόμοιρο αὐτὸ παιδὶ θὰ εἶχε ξεκινήσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῶν βουνῶν καὶ δὲν θάβαλε ψωμὶ στὸ στόμα του 'ς ὅλο τὸ δρόμο. Δὲν ἔχει τίποτα, μὴ φοβᾶστε.

Καθὼς εἶπε ὁ χωρικός, τὰ παιδιὰ ἔφθασαν στὸν σταθμὸ λίγες στιγμὲς πρὶν ξεκινήσῃ τὸ τραῖνο. Ὁ Δόναλδ ἄφισε τὸν ἀδελφό του νὰ βγάλῃ εἰσιτήρια κι' αὐτὸς ἔπρεξε νάγοράσῃ μιὰ φραντζόλα. Ὁ μικρὸς ἄρρωστος, ποῦ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ξελιποθυμήσει, τὴν ἔφαγε μὲ βουλιμία. Φάνηκε πιὰ ξῶπω ἦταν τόσο πεινασμένος, ὅσο τοὐλάχιστον κι' οἱ λύκοι ποῦ τοῦ εἶχαν ριχτῆ.

Οἱ δυὸ νεαροὶ Ἄγγλοι τὸν πῆραν μαζί τους 'ς ἕνα βαγόνι καί, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ μιλήσῃ, τὸν κάθισαν μπροστά τους καὶ τὸν κύτταζαν ἐξεταστικά.

Πολὺ παράξενη ἡ φυσιογνωμία του! Ἀπὸ τὸ μελαψὸ του χρῶμα, τὰ σγουρὰ μαλλιά του καὶ τὸ κόκκινο φουλάρι ποῦ εἶχε δεμένο στὸ κεφάλι του, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ γι' Ἀτσιγγανόπουλο. Τὰ ροῦχά του, διαφόρων χρωμάτων, ἦταν, καθὼς εἴπαμε, κουρελιασμένα.

—Θὰ εἶνε ὅμως γενναῖο παιδί, γιὰ νὰ μὴ φοβηθῇ μέσα σὲ τόσους λύκους! εἶπε ὁ Δάγκλας ἀγγλικὰ στὸν ἀδελφό του. Φαίνεται πάρα πολὺ φτωχό, τὸ κακόμοιρο. Ὁ ξενοδόχος μας θὰ θελήσῃ ἴσως νὰ τὸ κρατήσῃ καὶ νὰ τὸ περιποιηθῇ. Νὰ παρακαλέσουμε καὶ τὸν θεῖο νὰ κάμῃ κάτι γι' αὐτό.

—Καὶ θὰ τὸ κάμῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Δόναλδ ζωηρά. Ὁ θεῖος εἶνε τόσο καλός!

Ὅταν τὸ τραῖνο σταμάτησε στὸν σταθμὸ τῆς Ἀργελῆς, ὁ μικρὸς ἄρρωστος εἶχε ἀρχίσῃ νὰ συνέρχεται, ἦταν ὅμως ἀκόμη τόσο ἀδύνατος, τόσο χλωμός, ὥστε γιὰ νὰ περπατήσῃ, ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν πιάσουν κι' ἀπὸ τὰ δύο μπράτσα. Ἔτσι ἔκαμαν τὸν δρόμο ὡς τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιστροφὴ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς πετάχθηκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, μὲ τὴν πετσέτα στὸ λαιμό, γιὰ νὰ ρωτήσῃ τί συμβαίνει.

Ὅλοι λυπήθηκαν τὸ φτωχὸ παιδί, ἅμα ἔμαθαν τὴν ἱστορία. Ὁ στρατηγὸς ἐδήλωσε, ὅτι ἡ γενναιότης του ἔπρεπε νὰνταμειφθῇ καί, γιὰ καλὴ ἀρχή, τοῦ παρήγγειλε ἕνα ζουμί. Ὁ ξενοδόχος πάλι τοῦ παραχώρησε ἕνα κρεββάτι (*) στὸ παράρτημα τοῦ ξενοδοχείου του, κι' ἔτσι ἐξασφαλίσθηκε ἡ ἀνάπαυσις τοῦ μικροῦ ἀρρώστου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

Η ΛΙΝΑ ΚΙ' Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΤΗΣ

Ἦταν ἕνα πρωὶ ὁλόφωτο τοῦ Ὀκτώβρη. Εἶχε πέσει πιὰ ἡ βαρειὰ κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ Λίνα μὲ τὸν μπαμπάκα της ξεκίνησαν μαζὶ γιὰ ἕνα μεγάλο περίπατο.

Σκαρφαλώνουν τὴς ἀμμουδωτὲς ἀνηφορὲς τῆς ἀπόκρημνης ἀκρογιαλιᾶς καὶ χαρωποὶ ξαναρροβολοῦν μέσα στὴς μικροῦλες λαγκαδιές.

Τί ὤμορφη μυρουδιὰ φθινόπωρου ποῦ δίνει ἡ γῆ, ἡ θάλασσα, ὁ ἥλιος!

Ἐκεῖ ποῦ ξαναν ἐβαίναν μιὰν ἀμμουδωτὴ πλαγιά, τὸ χαριτωμένο κελάδημα τῆς Λίνας γίνεται πιὸ ἀργό. Κι' ἄξαφνα, σὰν εἶδε καρφωμένο ἀπάνω της τὸ μάτι τοῦ μπαμπάκα της, τὸν ρωτᾷ:

—Τί συλλογίζεσαι, μπαμπάκα;

—Ἐσένα συλλογίζομαι, Λίνα.

—Καὶ σὰν τί νὰ συλλογίζεσαι γιὰ μένα;

Καὶ μὲ πονηρὸ χαμόγελο ἐπρόσθεσε:

—Εἶμαι βέβαιη πῶς πολλὲς κακὲς ἰδέες θᾶχῃς στὸ νοῦ σου γιὰ μένα.

Ὁ μπαμπᾶς καρφώνει ἀπάνω της τὸ γκρίζο μάτι του, λιγάκι σκεπτικὸ καὶ ὀνειροπόλο, καὶ τῆς ἀποκρίνεται μὲ φωνὴ σκεπασμένη:

—Ὄχι, Λίνα μου, δὲν ἔχω στὸ νοῦ μου κακὴ ἰδέα γιὰ σένα. Μήπως δὲν ἔχω δίκιο;

Ἡ Λίνα ἀποστομώθηκε λιγάκι. Τέτοια ἀπάντησι δὲν τὴν περίμενε. Κάποια ἀόριστη ἀνησυχία τὴν σφίγγει ποῦ βλέπει τὸ σοβαρὸ ὕφος τοῦ μπαμπάκα της, μὰ εἶνε καὶ κολακευμένη ἀπὸ τὰ λόγια του. Πόσο ἤθελε νὰ τοῦ πῇ κάτι, κανένα καλὸ λόγο ἀκόμη, νὰ ρωτήσῃ πάλι! Μὰ τὰ λόγια δὲν τῆς ἔρχουνται πιὰ στὸ στόμα σὰν πάντα.

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπόν;

Ὁ μπαμπᾶς χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Ναί, Λίνα, σ' ἀγαπῶ...

Κάτω ἀπὸ τὸ φωτεινὸ θόλο τοῦ ἀπέραντου οὐρανοῦ, ἀνάμεσα στὴν ἀτέλειωτη θάλασσα, τὴν κυματιστὴ πεδιάδα καὶ τὴς μακρυνὲς κορφὲς τῶν βουνῶν, ἡ Λίνα, ἡ μικροῦλα-μικροῦλα Λίνα, νοιώθει τὴν καρδιά της νὰ φουσκώνῃ. Τὴν ἀγαποῦν!...δὲν εἶνε πιὰ μόνη...

Ὀρμητικὰ χύνεται στὸ λαιμὸ τοῦ μπαμπάκα της, τοῦ ρίχνει μὲ τὴ φόρα της τὰ γυαλάκια του ἀπὸ τῶνα μέρος καὶ τὸ καπέλλο του ἀπὸ τἄλλο, καὶ τὸν σφιχταγκαλιάζει μὲ τὰ δυό της χέρια. Ἔπειτα τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ σηκωθῇ, ἐνῷ τοῦ φωνάζει:

—Ἔλα λοιπόν, ἀφοῦ εἴμαστε φίλοι, σήκω νὰ τρέξουμε.

Καὶ κεῖ-κάτω, στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, τὴν στρωμένη μὲ θυμάρι καὶ μὲ γρασίδι καὶ κεντημένη μὲ γαρύφαλα καὶ μαντζουράνες, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ Λίνα τὸ στρώνουν στὸ τρεχτό, ἐνῷ στὸ διάβα τους μία-μία ξεσηκώνουνται οἱ ἀκρίδες. Ὁ ἥλιος χορεύει. Τὸ μελτέμι τοὺς χτυπᾷ στὸ πρόσωπο. Ὁ ἀέρας εἶνε ὅσο γίνεται καθαρός. Κι' ἐκεῖνοι γελοῦν μέσα στὴ δροσερὴ χαρὰ τοῦ πρωϊνοῦ καὶ ζοῦνε μερικὲς στιγμὲς ἀπὸ τὶς πιὸ γλυκιὲς στὴ ζωή τους...

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ A. Lichtenberger]

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 33.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΠΙΝΙΚΗ ΤΑΠΑΝΛΗ (Μελωγολία) ἐν Πειραιεῖ, Γέρας Μυτιλήνη. Πρῶτον Βραβεῖον Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ.

ΑΝΔΡΕΑΣ Κ. ΚΟΛΟΤΟΥΡΟΣ (Ζοφερὰ Νύξ) ἐκ Γορτυνίας. Α' Βραβεῖον 16ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Ι. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ (Ναυτίλος) ἐν Ἀθήναις, Α' Βραβεῖον 16ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ ἐν Ἀθήναις. Δεύτερον Βραβεῖον Δεκάτου Ἑβδόμου Διαγωνισμοῦ Ξεσκαφώματος.

"ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΜΑΡΜΑΡΑ,,

[Παλαιὸς καὶ πολύτιμος συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως», ὁ ἔξοχος καὶ κοσμαγάπητος ποιητὴς κ. Ἰωάννης Πολέμης, ἐξέδωσε πάλιν ἕνα κομψότατον τόμον νέων του ποιημάτων μὲ τὸν τίτλον «Σπασμένα Μάρμαρα». Ἀπὸ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ βιβλίον, ποῦ ὡς λέγεται, θὰ τιμηθῇ ἐπαξίως καὶ μὲ τὸ Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, ἀναδημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω —Σ. τ. Δ.]

ΤΟ ΣΤΑΜΝΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὅποιος θέλει νὰ γεμίσῃ
Τῆς ζωῆς του τὸ σταμνί
Ἀπ' τῆς Εὐτυχίας τὴ βρύσι,
Πρέπει νἄχῃ ὑπομονή.

Γιατὶ ἡ βρύσι μόλις στάζει
Κι' ὁ μονάχος της κρουνὸς
Εἶν' ἀνάστροφος καὶ φράζει
Κι' εἶν' ὀπίσω τὰ στενός.

Κι' ὅταν τὸ γεμίσῃ ἀκόμα,
Τρόμος πῶς νὰ τὸ κρατῇ,
Γιατὶ τοῦ σταμνιοῦ τὸ στόμα
Εἶν' ἀπίστευτα πλατύ.

Κι' ἔτσι, πρὶν νὰ τὸ προφτάσῃ,
Μόλις γέμῃ τὸ σταμνί,
Ὅλο μονομᾶς θ' ἀδειάσῃ
Ὡς τὴ στάλα τὴ στερνή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἰδε τὸν Ὁ-ηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ. Β.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

...Καὶ σὰ μαγνάδι, ἀποσπερνοῦ, σ' ὅλην τὴν [πλάση
Ἀπλώθη ἡ πάχνη, ἀπέραστη, σταχτιά, [βαρειά,
Κι' ἔχει κρυμμένα ἀπ' τὴ ματιά κι' ἔχει [σκεπάσει
Τὸν Οὐρανό, τὴ Θάλασσα καὶ τὴ Στερηά...
—Τᾶστρα δὲ λίμπουν στὰ ψηλά... Ποῦ [τάχα γάναι;
—"Ω, σ' ἄλλους κόσμους ἄγνωστους φω-[τοβολᾶνε!

✠

Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ πηχτό, κάθε φωνὴ
Σώπασε κι' ἔσβυσε... Καὶ στὴ γεκρὴ Γα-[λήνη,
Σκορπάει τ' ἀγέρι μ' ἁρμονία μακρυνή,
Ποὺ τὴν ἀκοῦς, σὰν ὄνειρο, γ' ἀπαλο-[σβύνη...
—Ποῦθε μᾶς φέρνει ὁ ἄνεμος τὴ μουσική;
—"Ω, δίχως ἄλλο, ἀπὸ μιὰ χώρα ξωτική!

✠

Σιμώνουνε μεσάνυχτα κι' ὁλόγυρά μου
Μιὰ λειτουργία νοιώθω κρύφια, μυστική..
—Κι' ἂν δὲν θωροῦν τὰ μάτια μου, βλέπει [ἡ καρδιά μου
Τὸ φωτοβόλι κι' ἀγροικάει τὴ μουσική...
—Κάποιο μυστήριο γίνεται! Μά, σ' ἄλλη [σραΐζα·
—"Οχι, τὸ νοιώθω γύρω μου κι' εἶνε 'δῶ [πέρα!

✠

—Ποιὸ χέρι ἀγνὸ θὲν' ἁπλωθῆ λαχταριστὰ
Καὶ θὰ σηκώση τοῦ μυστήριου τὸ κρέπι;
Στέκουν τὰ πλήθη, εὐλαβημένα, 'κεῖ [μπροστά.
Μὰ τὸν ἀγνό, τὸν τολμηρὸ κανεὶς δὲ [βλέπει...
—Ποῦ θὲ νὰ βρῶ τὸν τολμηρὸ καὶ τὸν [ἀγνό;...
Κάτω στὴ γῆ ἢ στὸν Ἕβδομο Οὐρανό;

✠

—Κανεὶς ἀγνὸς δὲ βρίσκεται! Κανένα μάτι
Δε θ' ἀτενίση τοῦ μυστήριου τὴν πομπή...
Τῆς ἁρμονίας του οἱ σκοποὶ σβυοῦνε στὰ [πλάτη
Κι' ἀπ' τὸ σκοτάδι οὔτε μι' ἀχτίδα του θὰ [μπῆ,
—Χύνει τὴν Αἴγλη ἡ θεία Νύχτα σ' ἄλλη [Πλάση.
—Μά, ὁ θρίαμβός της κάποτε κι' ἐδῶ θὰ [φτάση!

✠

Θὰ λάμψουν τᾶστρα· θ' ἀντηχήσουν τὰ [Ὡσαννά,
Στὴ μαύρη νύχτα πάλι ἡ Φάτνη θὰ φωτίση.
Θὰ σκύψη ἡ πλάση μὲ τοὺς Μάγους τα-[πεινά,
Τὸ Νεογέννητο Θεὸ νὰ προσκυνήση...
—"Ω, τὴ χαρά, τὴ δόξα 'κείνης τῆς τιμῆς!
—Ἐξαγνισμένοι, θὰ 'τὴ νοιώσουμε κι' [ἐμεῖς;

1917

Νικητὴς τῆς Αὔριον

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

—Καιρὸς εἶναι νὰ στείλωμε ἐκεῖ ποῦ ξέρεις τὸ παιδί.

—Τί! μήπως πρὶν τῆς ὥρας ἤρθανε;

—Δὲν ἤρθαν ἀλλὰ θἄρθουν! κάποιος μᾶς πρόδωσε!

—Γυναῖκα, μὴ φοβᾶσαι! Ποιὸς θἄχε τέτοια ἀπονιὰ νὰ μᾶς προδώση; Σκέφου! Δὲν εἶναι λίγο νὰ μᾶς τὸ πάρουν...

—Ναὶ μὰ ὅταν... ἀχ! ἄκουσες;

—Μή! Μὴ σκιάζεσαι. Εἶν' ὁ ἀγέρας ποὺ βουΐζει.

—Ὄχι, ὁμιλίες ἤτανε, δὲν εἶνε ὁ ἀγέρας!...

Εἶναι στενὴ ἡ κάμαρα, ποὺ κάθονται κ' οἱ δυό τους καὶ μιλᾶνε. Στὴ μέση, στὸ τραπέζι, μιὰ λάμπα τοὺς φωτίζει πενιχρά, κι' ἡ κίτρινες ἀχτίδές της στοὺς τοίχους ρίχνουνε φανταστικὲς σκιές.

Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας, ἐν ἀγοράκι μὲ κλεστὰ μάτια κοιμᾶται...Εἶνε ἡ ὄψη του γλυκειά. Σγουρά, ξανθὰ μαλλιὰ τὸ στεφανώνουν, σὰν στέφανος ἀτίμητος...

Γοργὰ διαβαίνει ἡ ὥρα.

Ξάφνου χτυπᾶνε.

Ὁ ἄντρας τὴν γυναῖκά του κυττάζει κίτρινος καὶ μὲ τρεμάμενη φωνὴ ρωτάει:

— Ποιὸς εἶναι;

Πνιχτὲς ὁμιλίες ἀκούγονται γι' ἀπάντηση, κι' ὅπλου κλαγγή...Φοβέρα...

Ὁ δύστυχος πατέρας ἔννοιωσε. Σηκώθηκε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μὲ δειλὸ περπάτημα στὴν πόρτα φτάνει...Τὴν ἄνοιξε.

Κι' οἱ δημοιοιμέσα μπήκανε, φέρνοντας μαζύ τους τὴ δυστυχία, τὴν καταστροφή:

Κατάχλωμ' ἡ μητέρα στὴν ἀγκαλιά της μὲ λαχτάρα σφίγγει τὸ παιδί.

Θὰ τῆς το πάρουν.

Ἀργὰ ὁ Τοῦρκος προχωράει μὲ βῆμα σταθερό.

Στ' ἀριστερό του χέρι λάμπει τὸ σπαθί... Μὲ τὸ δεξί του, ποῦ νὰ κοβόταν τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ σπλάγχνο τῆς δυστυχισμένης μάννας ξεριζώνει.

Τῆς παίρνει τὸ παιδί, ποῦ ἴσως μιὰ μέρα ἀγνώριστο, μὲ Γενιτσάρου φορεσιά, σηκώσει χέρι μητροκτόνο...

Πίσ' ἀπὸ τὸν ἄπαγα ἔκλεισε ἡ πόρτα καὶ τοῦ βορρᾶ τὰ μουγκρητά, μὲ τ' ἀναφυλλητὰ ἑνώνουνται τῆς μάννας!

Πικρὴ σκλαβιά!...

Φρέντος

ΓΛΥΚΕΙΑ 'ΝΑΙ Η ΖΩΗ...

Στὶς ὀχτὼ σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κρεββάτι μὲ τὴ σκέψι, πῶς νὰ γτυθῶ γρήγορα νὰ μὴν κρυώσω. Στὶς ἐννέα ἔχω κάμει τὴν τουαλέτα μου· παίρνω τὸ ἐργόχειρό μου μὲ τὴν ἀνυπομονησία πότε θὰ τὸ τελειώσω, γιὰ νἀρχίσω νέο, ἐπειδὴ τὸ βρέθηκα...Φτάνουν τέλος ἡ δώδεκα μὲ χίλιες δυὸ σκουτοῦρες γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο. Μισή'—τρῶμε, μὲ τὴ σκέψι τί θὰ φᾶμε τὸ βράδυ...Μία μ.μ. πιάνω τὸ γαλλικό μου βιβλίο γιὰ νὰ τὸ μάθω γρήγορα-γρήγορα, μήπως ἔλθῃ ὁ δάσκαλός μου καὶ μὲ βρῇ ἀδιάβαστη. Τρεῖς· ἔρχεται ὁ δάσκαλος καὶ κάμνω μάθημα. γεμάτη στενοχώρια μήπως ἔλθῃ καμμιὰ μου φίλη καὶ μὲ περιμένῃ. Τέσσερες καὶ μισή' τελειόνω καὶ παίρνω κάτι τι νὰ φάω, βιαστικά, γιατὶ θέλω νὰ κάμω καμμιὰ ἐπίσκεψι ἢ λίγο περίπατο.

Τὸ βράδυ θὰ γράψω τὸ θέμα μου καὶ θὰ ἐξετάσω ἕνα ἀδελφάκι μου. Στὶς ὀκτὼ τρῶμε. Στὶς ἐννῆα παίρνω κανένα βιβλίο, π: χ: Διάπλασι ἢ κανένα μυθιστόρημα, καὶ στὶς 10 ὥρ. 30' ἀκριβῶς πέφτω νὰ κοιμηθῶ, γιὰ νἀρχίσω ξαύριο τὰ ἴδια.—Ἔτσι περνᾶ τῶν πλείστων συνομιλίκων μου ἡ ζωὴ ἀνισρά. Καὶ ὅμως ὄχι μόνον καμμιὰ δὲν εἶναι ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴ ζωή της, ἀλλὰ κι' ἂν τυχὸν ἀκούσουμε θάνατο, μᾶς πιάνει ρίγος. Ὥστε γλυκειὰ δὲν εἶναι ἡ ζωή;

Γλυκὺ Παρελθόν

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

XVIX

Ἀκριβεθώρητη Χαρὰ
καὶ τῆς καρδιᾶς πλανεύτρα
Καὶ σύ, Ἐλπίδα ἀσβυστη,
παντοτεινή, μιὰ ψεύτρα.
Μὲ σᾶς μαζὶ γεννήθηκα.
τώρα, δικό σας θῦμα,
Μ' ἀφίνετε κι' οἱ δυὸ μαζὶ
γιὰ νὰ ριχτῶ στὸ κῦμα.

XIV

Μεσ' στὴν καρδιά μου ἀνείπωτος
κάποιος κεῦμὸς φουντώνει.
Μιὰ τὴν γλυκαίνει καὶ γελᾷ,
καὶ μιὰ τήνε πληγώνει.
Νἄνε ξεχείλισμα χαρᾶς
τὸ φουντωμα τοῦ πόνου;
Ἢ νἄνε τἀναστέναγμα
τοῦ διαβημένου χρόνου;

Ἰδιότροπη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Κικὴ εἰς τὴν μεγαλείτερη ἀδελφή της. ἐπειδὴ δὲν τῆς κάμνει τὰ θείσματά της·

Κικὴ: —Ξέρεις ἐπὶ τέλους ποῦ εἶσαι... διαμάντι;

Μαρία:—Χά, χά! καὶ γιατί;...

Κικὴ:—Νά, ἡ δασκάλα μᾶς εἶπε πῶς τὸ διαμάντι εἶνε τὸ σκληρότερο πρᾶγμα. Ἔτσι εἶσαι λοιπὸν κι' ἐσύ, ἀφοῦ δὲν μοῦ δίνῃς γλυκό!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

***

Ὁ μικρὸς Νῖκος ἀκούει τὸν προγυμναστὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ τοῦ κάμνει Γεωμετρίαν καὶ τοῦ ἐξηγεῖ πότε καὶ πότε δύο τρίγωνα εἶνε ἴσα.

— Μαμμά! ἀναφωνεῖ, ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ προγυμναστής. Αὐτὸς δὲν εἶνε καθηγητής! εἶνε...ζαχαροπλάστης!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαράντου Δόξης

***

Νηπιακὸς διάλογος.

— Γιατί, Φιφή. ὁ ἥλιος δὲν μένει στὸν οὐρανὸ καὶ τὴ νύχτα;

— Γιατί πῶς θἄβλεπε νὰ περπατήση στὰ σκοτεινά;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

		Α		
ΚΑ	ΓΟΣ	ΒΟ	ΛΟΣ	ΠΑ
	ΛΑ	ΛΑ	ΛΑ	
ΑΡ	ΡΙΣ	ΜΙ	ΜΑΙ	ΣΑ
		ΤΡΑΙ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νἀποτελεσθοῦν ἓξ πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

β'.) Ρῆφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κων. Δ. Ἐλευθεροῦδάκη

Ἑστιὰς Ἑστιὰς
Οὐκ Ἑστιὰς Ἑστιὰς ἔδην
Ἑστιὰς Ἑστιὰς

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

+ + + + + = Δημαρχοί
* * + * * = Κινώνειν.
* * + * * = Δρύς.
* * + * * = Λάκτισμα.
* * + * * = Προδότης
Οἱ σταυροὶ καθέτως: Ἰδανικόν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις,—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 3ου φύλλου

α'.) Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Σαπφώ, Ὁράτιος. — β'.) Ἡ ἕξις κόρον γεννᾷ. — γ'.) Qui se sent morveux se mouche.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

***Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νἀνταποκριθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι*:**

204. Αὔρα Α. , Συνέφιᾶ, Βαθὺ Ἀρ. 2.—
205. Ξανθὴ Μελαχροινοῦλα Ἀθῆναι » 2.—
206. Γ. καὶ Ἑλένη Δ. Γιαννοπούλου Πάτραι 4.—
207. Ἰουλία Φιλιώκη, Ἀθῆναι » 1.—
208. Ἀνδρειωμένος Κουσαρμπιές, Βόλος » 2.—
209. Π. Κουδαρᾶς, Ἰθάκη » 2.—
210. Ἰδεώδης Ἑλλὰς (δ' δόσις) Ἀθῆναι » 5.—
211. Βίκτωρ Β. Παπαδάκης, Σύρος » 1.—
212. Ν. Μ., Ἰθάκη » 1.—
213. Λεων. Βόλπης, Θεσσαλονίκη » 2.—
214. Ἀθάνατος Ἑλλὰς, Πάτραι » 1.—
215. Ἀγριοκάτσικο (δ' δόσις). Ἀθῆναι » 4.—
216. Ὀσκ. Α. Μπούμαν (γ' δόσις) Ἀθῆναι » 1.—
217. Πανελλήνιον Μεγαλεῖον, Σπάρτη » 3.—
218. Ἀντ. Χαχαούτ, Θεσ)νίκη » 5.—
219. Ἀσδάρης, Θεσσαλονίκη » 2.—
220. Ἀνθρ. Τσέρης, Μιτυλήνη » 2.—
221. Μαγευτικὴ Θέα, Κέρκυρα » 2.—
222. Γεώρ. Ι. Καλλιώρας, Τρίκκαλα » 2.—
223. Μάρω Π. Γιαννουλάτου, Κάϊρον » 4.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἀκρόφαζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἑπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὁλονὲν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χάρτου, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ διατιμήσωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μένουν ὡς ἑξῆς:

Α'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3,50.

Β'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ
Ταχυδρομικῶς δέ: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἄδετος 10,50, χρυσόδετος 16,50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἄδετος 11,50, χρυσόδετος 16,50.

Ἐχ νῦν ἐξαντληθῇ ὁλοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου: 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτούς.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ 1917

Ἐπειδὴ τώρα τὰ δετικὰ στοιχίζουν πολύ, ἐλάχιστα Καλύμματα ἐκάμαμεν. Οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθοῦν, διὰ νὰ χρυσοδέσουν εἰς τόμον τὰ φυλλάδιά των τοῦ 1917, πρέπει νὰ ἐμβάσουν ***Δραχ. 3,50*** διὰ τὸ Κάλυμμα καὶ 30 λεπτὰ διὰ ταχυδρομικά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26ην Δεκεμβρίου 1917

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὁ Διευθυντής της, οἱ συνεργάται της, ὁ Ἀνανίας καὶ ὅλον της τὸ σπιτικό, εὐχόμεθα τοὺς πολυπληθεῖς μας φίλους, συνδρομητὰς καὶ ἀγαραστάς, αἴσιον τὸ Νέον Ἔτος 1918.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Ἔλαβα κιόλα τὰς πρώτας ἀπαντήσεις. Ἀλλὰ βλέπω ὀπὸ αὐτάς, ὅτι πρέπει νὰ σᾶς δώσω μερικὰς ἀκόμη ἐξηγήσεις, διὰ νὰ μὴν κάμετε κόπους περιττούς.

Μερικὰ στοιχεῖα τοῦ τυπογραφείου δὲν *πιάνουν* καλὰ εἰς τὸ πιεστήριον. Εἶνε προπάντων τὸ *α* μὲ τόνον (ὀξεῖαν ἢ βαρεῖαν) τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς ἄτονον, καὶ κάποτε τὸ *ρ* ποὺ δὲν πιάνει ἡ σύρά του καὶ φαίνεται ὡς ὁμικρον. Τέταρα λάθη, ὄχι πλέον τυπογραφικά. ἀλλὰ *πεστσεσά*, εἶνε περιττὸν νὰ διορθωθοῦν. Ὅπου βλέπετε δηλαδὴ λέξιν χωρὶς τόνον, ἀφίνετέ την. Ἐπίσης ὅπου βλέπετε ὅμικρον ἀντὶ *ρ* ἢ ἀντὶ *δ*. Καὶ νὰ περιορίζεσθε μόνον εἰς τὰ ἀληθινὰ λάθη· ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου βλέπετε ἄλλους τόνους ἀντ' ἄλλων, ἄλλα στοιχεῖα ἀντ' ἄλλων, ἢ ἀνάποδα στοιχεῖα κλπ.

Ὅταν ἐπροκήρυττα τὸν Διαγωνισμόν, τὸ φυλλάδιόν του δὲν ἦτο ἀθόκτα τυπωμένον καὶ δὲν ἤξερα ἀκόμη πόσα λάθη θὰ εἶχε. Τώρα ποὺ ἐτυπώθη, τὰ εἶδα καὶ τὰ ξέρω. Σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι εἶνε πολλὰ περισσότερα μάλιστα κι' ἀπ' ὅσα ἤθελα, εἰς τὰς τελευταίας προπάντων σελίδας ποὺ ἔγειναν κι' ἐυπρόπαιαν βιαστικά. Δὲν πιστεύω νὰ τὰ εὕρῃ κανεὶς ὅλα. Ἀδιάφορον! Θὰ βραβευθῇ ἄποιος εὕρῃ τὰ περισσότερα καὶ—ἂς προσθέσω—τὰ σπουδαιότερα, τὰ δυσκολώτερα.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὅσοι μοῦ γράφετε αὐτὸν τὸν καιρόν, ὅσοι μοῦ στέλλετε χρήματα μὲ παραγγελίας, ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι λαμβάνω 300 γράμματα τὴν ἡμέραν καὶ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχετε τὰς παραγγελίας σας ἀμέσως. Μὴν ἀνησυχῆτε λοιπὸν διὰ τὴν βραδύτητα. Σιγά-σιγά, μὲ τὴν σειράν σας, θὰ τὰς λάβετε. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Τὸ ξέρω κ' ἐγὼ ὅτι καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ εἶχα πέντε-δέκα γραμματεῖς, ὥστε καὶ πενταχόσια γράμματα τὴν ἡμέραν νὰ ἐκτελοῦντι ἀμέσως. Ἀλλ' ἀφοῦ τὰ μέσα μου δὲν τὸ ἐπιτρέπουν, περιμένετε καὶ σεῖς, τουλάχιστον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης συρροῆς ἐγγραφῶν, ἀνανεώσεων κλπ.

Κ. Μ. Καρατζ., ὁ φόβος νὰ παραπέσῃ μιὰ ἁπλῆ ἐπιστολή, πάντα ὑπάρχει· γι' αὐτὸ νὰ προτιμᾷς ταχυδρομικὴ ἐπιταγή ποὺ εἶνε ἀσφαλής. Ναί, ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» θὰ διαρκέσῃ ὅλο αὐτὸ τὸ ἔτος. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ διαρκεῖ τόσο πολὺ ἕνα μυθιστόρημα στὸ περιοδικό μας, ἐνοῦεἰς ὅμως ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλέως. Ὄχι, ὁ κ. Φ. δὲν θυμᾶται νἄλαβε γράμμα ἀπὸ αὐτὸν ποὺ λέγεις.

Ὁ *Ναυσόπας τῆς Δόξης* παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς: "Οτι εἰς τὸ Σχολεῖόν του, ὁσάκις ὁ καθηγητὴς τοὺς δίδει 'Ἔκθεσιν, καλλίτερ' ἀπ' ἄλλους τὴν γράφουν συνδρομηταί μου. Π: χ: τὸ *Στενημαχιωτάκι*, ἡ *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*, ὁ *Δημ. Βεζανῆς* κλπ. Καὶ ἐπιλέγει: «Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ βρονοφρωῦ: Θέλεις νὰ πηγαίνῃς καλὰ ἀτὸ Σχολεῖο; Πάρνε τὴν Διάπλασι!»

Τὰ ἑξῆς; ὡραῖα περὶ Ξεσπαθώρατος μοῦ γράφει ἡ *Ἐπτάλοφος*: «Ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ νὰ βοηθήσω τὸν ἀδελφόν μου (ὁ ὁποῖος ἔχει κάμῃ 43 ἀγοραστάς) εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ἐθνικὸν τοῦτο ἔργον. Καὶ μόλις εἰς τὸ σχολεῖον ἔκαμα λόγον περὶ σοῦ, ἀμέσως ὅλοι οἱ συμμαθηταί μου ἦλθον πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ παρεκάλουν, κυριολεκτικῶς μὲ παρεκάλουν, νὰ τοὺς χορηγῶ καθ' ἑβδομάδα φυλλάδιόν σου.» Φαντάζομαι λοιπὸν μὲ πόσην εὐγλωττίαν ταῖς ἐμψύχωσεν ἡ ἀγαπητή μου *Ἐπτάλοφος*, διὰ νὰ τὰς εὐδωσιάσῃ τόσον!

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς πρόξενητικοὺς Γρίφους, *Μέλλων Νικητά*. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλους μαζὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ τοὺς δημοσιεύσω. Θὰ δεαλέξω μόνο ἕνα-δύο διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δοθῇ εὐκαιρία καὶ ἂν τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος. Ἄλλως τε τοιοῦτον Γρῖφον ἐθημοσίευσα πρὸ ὀλίγου καιροῦ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ παρακάνωμεν.

Γυθειωτάκι, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, ποὺ τὸ περίμενα τόσο ἀνυπόμονα, ἀφοτου μοῦγραψαν πῶς ἀρρώστησες. Χαίρω πάρα πολὺ ποὺ ἔγεινες καλὰ καὶ ποὺ κατώρθωσες νὰ πάρῃς ἄριστα στὸ Διαγωνισμὸ τῶν Ἑλληνικῶν. Τὸν ἴδιο βαθμὸ σοῦ εὔχομαι καὶ στοὺς ἄλλους.

Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω γιατὶ δὲν τὸ λάβω, *Θριαμβευτὰ Κορσικανέ*. Φαίνεται ὅτι θὰ πάρᾶπεσε. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα κι' χαίρω ποὺ εἰς τὸ σπίτι σου μὲ διεκδάζουν βλοι, κ' ἡ ἀδελφή σου, κ' ἡ μαμμά σου. Τιμοκατάλογος τῶν τόμων δημοσιεύεται ἀνωτέρω.

Λελέ, σοῦ ἔστειλα νοερῶς τὴν εὐχή μου, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κοινωνήσῃς τοῦ Χριστοῦ. Ἐννοῶ τὴν λύπη σου γιὰ τὸ τέλος τοῦ «Ἔξω ἀπ' τὴ Φωλιά». Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω; Μποροῦσα νὰ τὸ ἐξκολουθήσω, ἀφοῦ ἐτέλειωσε; Τόσος ἦταν ὁ μπακλαβᾶς· τὸν ἔφαγες; δὲν ἔχει ἄλλον. Εὐχαριστήσου τώρα μὲ τὸ γαλατομπούρεκο, δηλαδὴ μὲ τὸ «Στὰ βουνά». Μήπως δὲν εἶνε κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο γλυκό;...

Ὡρσίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀνδρέῖο Κυπριώπουλο, Νικηφόρος Σκοτηλάτης, Καρυᾶτις, Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, Εὐθέλπις Νέος, Ἀγρεοκάτσικο, Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, Ἀμάραντος Δόξα, Δικέφαλος Ἀετός, Ἴσος Ἀ-*

γών, Μικρὸς Ἰουλιώτης, Γενναία Μελισσουργιώτισσα καὶ *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Διὰ τὴν ἐπάρκειαν, εἶχα φυλάξῃ νὰ δημοσιεύσω ὡραιότατα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς τῆς *Ἰδιότροπης*, τοῦ *Ἀνοικτόκαρδου*, τῆς *Ἀθανάτου Ἑλλάδος*—τί ὡραῖα!—τοῦ *Ἀπογόνου τοῦ 21*, τῆς *Ἀεροπόρου* καὶ ἄλλων πολλῶν. Ἀλλὰ τί κρίμα! Σήμερα δὲν ἔχω τόπον καθόλου.

Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ μὴν εὐχαριστήσω χωριστὰ τὴν *Ἰδιάζῃ Ἑλλάδα*, ἡ ὁποία, ἐκτὸς τῆς Δ' δόσεως διὰ τὴν Ἐπάρκειαν, δραχμ. 5, μοῦ ἔστειλεν ἀκόμη 8 δραχ. δι' ἕνα ἄπορον τῆς ἐκλογῆς μου. Κι' εἶνι ὁ 140ος αὐτός, ποὺ ἐγγράφει τὸ καλό μου τὸ κορίτσι!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: τὰ Χριστούγεννα».—«Σκέψεις τοῦ Φθινοπώρου».—«Δεκάλογος».—Τὸ χωριό μου»—«Λαλήματα Ψυχῆς».—«1917».—«Ἀπαγθ' ὁ λιμὸς γλυκέα ποιεῖ».—«Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ» κτλ.—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά».—«Χιόνι καὶ Φεγγάρι» κτλ.—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διά ἐοὺς Ἑβδ. μαθιταίους Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Πόντικας, κ (ΕΚ) *Ἐαρινὴ Νύξ*, κ. (ΕΓ). *Κυματοθραύστης Πατρῶν* ἀ. (ΓΓ) *Γοργὴ Ψαροπούλα* κ. (ΜΓ). *Στράβων*, ἀ (ΚΚ.) *Λιχουδάκης*, ἀ, (ΒΠ.) *Φαίαξ*, ἀ. (ΝΓ). *Σημαία τῆς Ἀνεξαρτησίας*, κ. (ΔΠ). *Ἥρως τοῦ Ραβινὲ* ἀ. (ΑΧ). *Μικρὸς Ἐφευρέτης*, ἀ. (ΣΣ). *Θεάνθρωπη Ἑλλάδα*, ἀ. (ΔΜ). *Ἄπτερος Νίκη*, ἀ. (!!).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἕλλην Νικητής, ἀ. *Ἀγριόπαπια*, κ. *Δευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*, ἀ. *Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές*, ἀ. *Ἰνδάλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, ἀ. *Ἀνοικτόκαρδος*, ἀ. *Καρυάτις* κ. *Νικηφόρος Στρατηλάτης*, ἀ. *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, ἀ. *Χάρις*, κ. *Γυθειωτάκι*, ἀ. *Πανελλήνιον Μεγαλεῖον*, ἀ. *Μαγευτικὴ Θέα*, κ. *Ἰδιότροπη*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: *τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (0) μὲ *Ἀφελῆ Σανθούλαν*, *Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων*, *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα*, *Ψεύτικην Κουκλίτσαν*, *Κόκκινην Γαρούλαν*, *Δευκὴν Περιστεράν*, *Φωτεινὴν Σάντρη*, *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Ἰρισέγευνην*, *Γκρατζιέλλαν*, *Πειρματάραν*, *Ἀγριοκάτσικο*, *Φιλομαθῆ* - ἡ *Ζινέττα* (0) μὲ *Ἰρισέγευνην*, *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Ἴριδα*, *Μαρκησίαν*, *Γκρατζιέλλαν*—ὁ *Αἰτωλὸς* (0) μὲ *Μικρὸν Λόρδον*, *Μικρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Νύμφην τοῦ Βοσπόρου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βλέμμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (λυποῦμαι πολύ· ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Ἰδιότροπην* (ἐλήφθη κ' ἐκεῖνο καὶ περιμένει σειράν· μυστικὸν ναί, μά... καὶ ἀπὸ τὸν κ. Ξενόπουλον; πῶς γίνεται αὐτό, ποὺ εἶνε ἀρχισυντάκτης;) *Ριζοσπάστην* (τὸ Βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη νὰ ἐρωτήσῃς· ἐκεῖ θὰ ξέρουν·) *Ε. Ρ.* (τὸ ἔτος τῆς Διαπλάσεως ἄρχισε τὴν 1 Δεκεμβρίου·) *Κυανόλευκον Ἀέβαρον* (ναί, εἶμαι κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου σᾶς «Ἐθνικὸς Δεσμός»· διαθέτετε 80 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς ποὺ ἐγγράφετε ἐξακολουθητικῶς· εἰσθε πρότυπον Συλλόγου καὶ σᾶς εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου!) *Ἄγν* (ναί, τὰ ἔλαβ' καὶ ἔστειλα·) *Ἀνοικτόκαρδον* (στὰ τετράδιά σου τῶν Μ.Μ. γράφεις, φαίνεται, ἐπιληψίμους ἀπαντήσεις, διότι τὰ λαμβάνω ψαλλιδισμένα ἀπὸ τὴν Λογοκρισίαν· δὲν σᾶς εἶπα ὅτι δὲν περνοῦν τέτοιες ἀπαντήσεις;) (Τὰ ἴδια λέγω καὶ διὰ τὸ *Γλυκὺ Παρελθόν* καὶ διὰ τὸ *Ἑλληνόπουλο*, ποὺ τὰ τετράδιά τους μοῦ ἔρχονται ψαλλιδισμένα ἀπὸ τὴν Λογοκρισίαν.) *Ὡραίαν Νηρηΐδα* (μόνον τὸ νέον ψευδώνυμον νὰ γράφετε·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ· εἰς κανένα δὲν λέγω πλέον τὰ ἐγκρινόμενα ἄλλως τε δημοσιεύονται·) *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* (ἐπιστολὴν μὲ προτάσεις Μ. Μυστικῶν δὲν ἔλαβ·) *Ἄρμα τῆς Νίκης*, *Χακουμάκι*, *Φαέθοντα* κλπ. κλπ.

Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο, *Φαίακα*, *Σπαθὶ τοῦ Διάκου*, *Ἰνδάλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Ἀπόγονον τοῦ 21, *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.*, *Ρυζάλβαν*, *Ἱερὸν Ἀγῶνα*, *Ἐσημικὸ Νησάκι*, *Χρυσῆν Καρδιάν*, *Γλυκὺ Παρελθόν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἀνοικτόκαρδον, *Μέλλοντα Ἐφευρέτην*, *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (βραβεῖα ἔστειλα.)

Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς, *Μικρὸν Βιθυνόν*, *Ἀγριόπαπιαν*, *Ἑλληνικὴν Λεβεντιὰν* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου

46. Λεξίγριφος

Φθόγγος καὶ φωνῆεν ζώνουν
Ἕνα γράμμα Γαλλικό,
Καὶ λουλοῦδι φανερώνουν
Εὐωδέστατο κι' ἁβρό.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Βερνάρδου

47. Συλλαβόγριφος

Τὴν φυγή, τὴν τρομάρα, τὴν ἥττα
Σὲ στρατὸ θὰ σκορπίσῃς ἐσύ,
Ἂν μιὰ γότα ἑνώσῃς, ὦ λύτα,
Μ' ἕνα γράμμα καὶ κάποιο νησί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Ἀθηνῶν

48. Ἐπιγραφή.

Υ Σ Ο Ι Α Κ Ι
Ε Κ Σ Α Ν Η Ν
Γ Ρ Ε Ι
Ι Α Δ Κ Ω
Ω Γ Ο Λ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰολικοῦ Ἀστέρος

49. Ἀκροστιχίς

Τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θηρίον:

1. Ὁμηρικὸς ἥρως. 2. Ἀρχαῖος θεός. 3. Ἀρχαῖος Νομοθέτης. 4. Βασίλισσα τῆς Σπάρτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξέλειδος Νέου

50-53. Φωνηντόλιπα Παραγγέλματα

1. — μλ - δς.
2. — μγν - δκ.
3. — πν - ρτν.
4. — φλφρν - πσ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου

54 Γρῖφος

ἦλθε
ἦλθε ἦλθε τὸ
Ι : Πλὰς 1 1 τὸ Κῶς
ἦλθε ἦλθε τὸ 1918
ἦλθε

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Δ. Φωτοπούλου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—36]

ΑΓΑΠΗ! ΕΙΡΗΝΗ! ΑΔΕΡΦΟΣΥΝΗ!

Αὐτὸ τὸ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ποιὸς δὲν τὸ πόθεῖ;

[Δημοψήφισμα 1917]

[ΙΗ'—43]

ΑΙΣΘΗΜΑ! ΔΟΞΑ! ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟ!

Περικλείει τὸ Ψευδώνυμό μου

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

γιὰ πρωτεία!

[ΙΗ'—38]

ΝΕΥΤΩΝ, ΓΥΘΕΙΩΤΑΚΙ, δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μέσον Διαπλάσεως; Ἀπαντήσατε. ***ΣΤΡΑΒΩΝ***

[ΙΗ'—34]

Ο Καθηγητὴς τῶν Γαλλικῶν,
Καὶ συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως»
κ. Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Πτυχιοῦχος τῆς Γαλλικῆς, καθηγητὴς ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀρσακείου, τέως καθηγητὴς τοῦ ἐν Κων)πόλει Lycée Français J. Faure καὶ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἑλληνογαλλικῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Αθ. Κωνσταντινίδου ἐπανέλαβε τὰς παραδόσεις του.—Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν— ἀνώτερα μαθήματα.

Πληροφορίαι παρὰ τῇ «Διαπλάσει».

[ΙΗ'—35]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ'—39]

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[ΙΗ'—40]

Μεγάλη Ἑλλὰς (enfant gâté..!!!), ἀλλ' μ' εὔρῃς ἀξίζεις... — ***Ἀθάνατος Ἑλλὰς***

[ΙΗ'—41]

Δηλῶ στοὺς ἀπανταχοῦ φίλους μου, ὅτι δὲν ἐκθέτω ὑποψηφιότητα στὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1917. ***ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ***

[ΙΗ'—42]

Ἕνεκα σοβαρωτάτης ἀσθενείας ἀποχωρῶ τοῦ Δημοψηφίσματος. Εὐχαριστῶν τὴν «*Σιδηρᾶν Συμμαχίαν*» εὐγενῶς προσφερθεῖσαν νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ, ὑπόσχομαι ὑποστήριξιν αὐτῇ καὶ ἀνάδειξιν τοῦ λαμπροῦ **ΑΣΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ** τῆς «Σιδηρᾶς Συμμαχίας».

Δευτεριὰ στοὺς Σκλάβους

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—26 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ.—Σπυρίδων Π. Νικολαΐδης, Δημ. Σ. Τσίγκρης. Σοφία Χ. Ράϊνερ, Ἰουλία Γ. Ἐλίσσαν, Θεόδωρ. Α. Μαυρειδόπουλος, Βασίλ. Γ. Οὐτόπουλος, Δημήτρ. Π. Πετρίδης, Ἀλεξάνδρα Ι. Βάγια, Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο.

ΓΙΑΝΙΤΣΩΝ.—Ἥρως τῶν Γιανιτσῶν.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ.—Σασὰ Α. Γιαλούρη. Χαρικλεία Δ. Δεληγιαννη.

ΚΑΛΑΜΩΝ.—Περ. [Δ. Γριλιόπουλος, Β. Δ. Γριλιόπουλος, Κων. Δ. Ἀσυκάκης, Γεώρ. Δ. Βεργόπουλος, Α. Γ. Γκουζούλης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ.—Ἰωάν. Μαυροκέφαλος, Μαγευτικὴ Θέα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ—Χρίστος Κουκοτάρας, Ἑλένη Σ. Κουκοτάρα, Νίκος Σ. Κουκοτάρας, Δ. Κ. Δελιγιώτσος, Στομ. Κ. Δελιγιώτος, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Λαρισσαῖος Διαβολάκι.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ.—Γεώρ. Κ. Κουτσαιμάνης, Κων. Ι. Θεοδωρόπουλος, Ν. Κονταράτος.

ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΥ.—Ἕλλη Σ. Σακελλαρίδου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ.—Γ. Χ. Γκούβερης, Γεώρ. Κ. Σταυνάκης, Εὐάγγ. Κ. Σταυνάκης, Ι. Δ. Σκουρτης, Ἠλ. Κ. Παπαπέστας.

ΠΑΤΡΩΝ.—Δημ. Θεμελῆς, Τέρψω Χ. Οἰκονόμου, Σάσα Α. Κανελλοπούλου, Ἀγγελ. Παπαγγελοπούλου, Νίτσα καὶ Ντίνος Βλ. Ἀντωνοπούλου.

ΠΥΡΓΟΥ.—Ι. Μ. Τερζόπουλος, Ἀσήμω Κ. Παπανικολάου.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ.—Νικ. Β. Σπανδάγος.

ΣΠΑΡΤΗΣ.—Χ. Γ. Οἰκονόμου.

ΣΥΡΟΥ.—Καλ. Ἐμμ. Κούτση.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ.—Ἀνδρ. Κλεισιούνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο:

ΕΛΕΝΗ Σ. ΚΟΥΚΟΤΑΡΑ ἐν Λαρίσσῃ καὶ ΗΛΙΑΣ Α. ΠΑΠΑΤΕΣΤΑΣ ἐν Πειραιεῖ, ἐγγραφέντες διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι. — Ἀριθ. Τηλεφ. 11.99